

Erna Sørensen: Dette lovforslag har gennemgået en grundig behandling i det andet høje ting under de skiftende justitsministre, og det er jo ikke noget under, når man tænker på lovforslagets karakter, der næmt kan forårsage, at man kommer til at gribe ind på det rent følelsesmæssige hos folk. Det er jo ikke et politisk lovforslag; man må se det ud fra helt andre synsvinkler. Jeg synes, at de ændringer, der er foretaget efter udvalgsbehandlingen i landstinget, har forbedret lovforslaget på meget væsentlige punkter. Det er ikke så yderliggående, som man oprindeligt havde ønsket i ligbrændingsforeningen, og jeg er i og for sig tilfreds, men kan dog alligevel ikke lade være at nævne, at den kompromisløsning, der er opnået om § 2, pkt. 5, ikke helt tilfredsstillende mig. Jeg synes, at man her virkelig pålægger politimesteren, der skal træffe bestemmelse om, at lig af dødfundne ukendte personer skal brændes, et ret tungt ansvar, idet man jo kan komme ud for tilfælde, hvor man ikke senere kan identificere liget, eller, hvor der er tale om, at der har foreligget en forbrydelse, afskærer visse muligheder for at få denne opklaret. Jeg tror dog, at når man er opmærksom på dette forhold, vil politimesteren være forsigtig og tage det fornødne forbehold, og derfor vil jeg gerne på mit partis vegne tiltræde lovforslaget i den form, hvorunder det her er forelagt af den højtærede justitsminister.

Kristian Nygaard: Det forslag om ligbrænding, som her er til behandling, er jo vedtaget i landstinget, hvor det har fået en grundig behandling. Det forekommer mig, at forslaget med de ændringer, der blev vedtaget i landstinget, nu i nogen måde dækker de ønsker, man fra forskellig side har fremsat som følge af den stærke interesse, som dette, man kan vel nok sige noget vanskelige spørgsmål, har vakt i de sidste år. Det er forståeligt, at en sådan lov opfattes forskelligt i de forskellige kredse både inden- og udenfor den kristne menighed, men det forekommer mig, at der her er taget skønsomt hensyn til de forskellige sider. Jeg kan derfor på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse, men jeg vil gerne rette et spørgsmål til den højtærede justitsminister med hensyn til lovforslagets § 4, stk. 2. Der står i dette stykke, at justitsministeren kan tillade, at der forholdes med asken på anden sømmelig måde end i stk. 1 foreskrevet, for såvidt der foreligger et bestemt udtalt ønske herom fra den afdøde. Hvordan skal her

„på anden sømmelig måde“ forstås? Vil det f. eks. sige, at asken kan opbevares i hjemmet eller opbevares i en dertil indrettet mindelund, i have, mark eller skov? Jeg vil være glad for at få en udtalelse herom fra den højtærede justitsminister.

Evald Christensen: Det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Kristian Nygaard fremførte, havde jeg også tænkt at ville stille, men jeg vil gå ud fra, at ministeren vil oplyse om det. Ellers kan jeg slutte mig til lovforslaget. Jeg synes, det er forsvarligt helt igennem. Vi ældre kan nok huske, hvordan man så på ligbrænding for mange år siden, især indenfor menigheden var man meget skeptisk overfor ligbrænding. Man ville ikke have med det at gøre. Men udviklingen er stadig gået i den retning, at modstanden mod ligbrænding bliver mindre, og den opfattelse breder sig, at enhver selv må om, hvordan han vil ordne det. Der er nu næsten ingen modstand mod ligbrændingen; i hvert fald findes den ikke ret mange steder og ikke hos ret mange mennesker. Og især i de store byer er den jo næsten blevet en nødvendighed af pladshensyn.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede ordførere for deres tilslutning til lovforslaget. Jeg forstår godt den betænkelighed, det ærede medlem fru Erna Sørensen udtalte; den har også været fremme i landstinget. Man endte alligevel ved det resultat, som fremgår af lovforslaget, idet man mente, at det kun ville forekomme i ganske overordentlig sjældne tilfælde, at de pågældende bagefter fortrød denne løsning.

Hvad angår det spørgsmål, som først blev rejst af det ærede medlem hr. Kristian Nygaard, vedrørende § 4, stk. 2, vil jeg nødig på forhånd binde mig, idet jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig i, at jeg sikkert efter omstændighederne vil være i stand til at træffe en fornuftig afgørelse af, hvad der skal forstås ved „på anden sømmelig måde“. Min fantasi strækker imidlertid ikke til, i hvert fald ikke allerede efter kun et par ugers virksomhed som justitsminister, til at udmale mig alle de tilfælde, der kan blive tale om, men jeg håber, at det ærede medlem vil være tilfredsstillet, når jeg siger, at jeg skal være opmærksom på dette og føre forhandling med min højtærede forgænger for at få at vide, hvad han har tænkt sig ved „på anden sømmelig måde“.